

„Danstferen“

et halvtogentlig Nyheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika.

udgivet af
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE.
Blair, Nebr.

„Danstferen“ udkommer hver Onsdag og Lørdag.
Pris pr. Årgang i de forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.
Bladet betales i Forud. Bestilling, Betaling, Adresforandring og alt andet angaaende Bladet adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Medtøt: Harald Jensen.
Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.
Advertising rates made known upon application.

„Danstferen“

bliver sendt til Subskribenter, indtil ubestemt Tid, og afsluttes af Udgiverne og af Gælder er betalt, i Overensstemmelse med de forenede Staters Postlov.

Presens Udvikling i det 19. Aarhundrede.

Foredrag af Franz v. Jessen ved Journalistkongressen i Aarhus.

I det første Hæfte af det 19. Hundreaar udkom der her i Aaget i alt 10 Aviser, 3 i København, 7 i forskellige Provinssbyer. Ingen af dem var Dagblade; de fleste af dem, og saa „Berlingske Tidende“, der den Gang hed noget andet, udkom to Gange ugentlig. I 1838 indgav Stænderne i Kjøbenhavn paa Forslag af Proprietær Lutten et Andragende til Kongen om, at Postforsendelsen maatte faa aaben for alle Tidender i Landet; Andragendet naabner 19 periodiske Skrifter, der paa dette Tidspunkt havde Ret til Forsendelse med de 13. Postkøber, 4 i Hovedstaden, 15 i Provinserne; de 4 Hovedstadsbladene var „Berlingske“, „Handelsstidende“, „Kjøbenhavnstidende“ og „den ugentlige Friis-Courant“. Af disse maatte „Berlingske“ anses for at være ikke blot den mest omfattende, men ogsaa den mest indflydelsesfulde Avis. Fra omtrent samme Tid har vi et andet, tilforlideligt og uafhængigt om Antallet af bestaaende danske Aviser. 1839 gjorde Censur Rejseren Konciliat Redde for de Bligter, der paahvilede ham, og det ses af den paa-gældende Embedsbeskrivelse, at han i dette Aar ugentlig havde 47 forskellige Blade til pfigtmæssigt Gennemsyn. Samtidig slap den politiske Censur med at gennemgaa 2 politiske Blade.

Kun et Decennium stiler os nu fra det store Gennembruds-Aar 1848. Overalt i Monarkiet vinder Bladene Tilslutning og deres Virksomhed forstærkes. Sænderjylland faar 1838 sit „Dannevirke“, „Fædrelandet“ begynder 1834 at udkomme i København som Ugeblad. „Corfaren“ læses i Smug eller aabenlyst Landet over, hvor der er Interesse for offentlige Anliggender. Fra 1844 udkom „Berlingske“ 2 Gange daglig. De fleste Provinssbyer, der ikke allerede havde faaet deres Avis, faar den nu. I Jylland kom Aalborg med allerede i 1767, Viborg 1773, Fredericia 1786, Aarhus 1797, Randers 1810, Ribe 1812, Thisted 1824, Horsens og Vejle begge 1828, Ringkøbing 1842, Skjærring 1845. Paa Fyn fik Svendborg sin første Avis 1842, Odense derefter imod saa tidlig som 1740; ved Begyndelsen af det 18. Hundreaar havde Odense endog 2 Aviser, den Højest, der senere blev til „Fyns Stiftstidende“, og „Øversøens Avis“, paa hvis Titel der stod: „Historisk, politisk, satirisk, poetisk, moralisk, økonomisk, meteorologisk og litterært Journal, en Mistraast, hvoriblandt dog noget godt“. Paa Lolland begyndte en Avis i Maribo 1836, og den etstiftere endnu. Næstkommer paa Falster sit første Avis 1812, og paa Bornholm sit første Avis 1828. For Sjællands Vedkommende stiler Sagen sig saaledes: Den første i Rækken af avisudgivende Byer er Helsingør, med Aars-tallet 1769. Langt bagefter kommer Slagelse 1815 med Dr. Dampes „Avis for ti Kjøbstæder“ — den samme Dr. Dampes, der var forfattet af Christianstads, fordi han havde overtraadt Forordningen af 27. September 1790, § 1 ved at raabe til en Forandring i den bestaaende Regeringsform. Vi kommer saa til Roskilde, der faar sin første Avis 1829, Årge fra 1830 samt Kalundborg og Ræst-ved begge fra 1837; i denne sidste By er det M. A. Goldschmidt, der udgiver det første Blad, Hillerød vinder

med 1839, Præsto 1847 og Holbæk endelig 1848. Men fra da af faar alle Byer deres Aviser. Det var gaet, som Stænderne i Roskilde havde sagt allerede 10 Aar før: „Journaler og Tidender er blænde til en Hornedshed“. Da Martzministeriet ved en provisorisk Forordning (24. Martz 1848) ophævede Censuren, stod den danske Presse allerede i Flor.

Fremfritidene er da isjæfnafønde paa mange Punkter. Læg en Avis fra Tiden 1800—1810 ved Siden af en fra 1860—70 og denne atter ved Siden af en af Aviserne fra i Morges. Den første er af Format som en stor Salmebog eller i det højeste som en Bog i anseelig Kvart. Den anden er allerede bleven i meget stort Folio. Den tredje strækker sig enten i Længden som et Lagen til en Barnefængsel eller i Bredden som en stor Salmebog eller i det højeste som en Bog i anseelig Kvart. Den anden er allerede bleven i meget stort Folio. Den tredje strækker sig enten i Længden som et Lagen til en Barnefængsel eller i Bredden som en stor Salmebog eller i det højeste som en Bog i anseelig Kvart.

Den tredje strækker sig enten i Længden som et Lagen til en Barnefængsel eller i Bredden som en stor Salmebog eller i det højeste som en Bog i anseelig Kvart. Den anden er allerede bleven i meget stort Folio. Den tredje strækker sig enten i Længden som et Lagen til en Barnefængsel eller i Bredden som en stor Salmebog eller i det højeste som en Bog i anseelig Kvart.

Efter 1848, ja, allerede i Christian den Ottendes Tid, blev dette forandret. „Corfaren“ og den grønne nationale liberale Presse indførte en hel ny Tone og et helt nyt Maal for Journalistikken. Drøftelsen af Statslibets Anliggender blev studt i Forgrunden, Pressen traadte i Politikkens Tjeneste, hvad den hidtil havde været lovløst forhindret i, og den tog Sigte paa sit store og betydningsfulde Formaal: at virke i Oplysnings-tjeneste. Begyndelsen var besæden, men Vækstbetingelserne var komne til Stede med Friheden, Naabene var prægede under den lange Ventetid, og snart ejede vi derfor en stor og stærk og maaltbevidst Presse i vort Fædreland. Der skulde en Mand som St. A. Bille til, for at saa Pressens Virksomheds forøget, uvidne dens Interestsrets og forsynne den med ny Munition. Hans Initiativ satte efterhaanden Spor paa hele Pressen i Hundrebaars Midte. Men set med borte Bine, ledsat ud fra vore Aar om Aarens Udvikling og højt udviklede Efterretningsvesen, vil selv de bedste af Bladene fra 50'erne og 60'erne synes os noget magre og fattige.

Her skal det imidlertid siges, fordi det er simpel Rejsfarighed, at den journalistiske Kunst hvijs Felt er den levende Artikler om forpolitiiske eller indrepolitiiske Emner, om Samfundets forhold og om æstetiske Foreteelser — at, siger jeg, denne journalistiske Kunst stod overordenlig højt herhjemme fra samme Stund, den med Pressefriheds-heden havde faaet Livsbetingelser. Det er desværre bleven godt Latin at behandle Journalistik som Bille og Bloug med stot Overlegenhed, fordi deres Politik led saa fuldstændigt et Nederlag — fordi de saa ganske fejl paa haade Midler og Maal. Men naar vi ser paa dem som de fremtraende journalistiske Kunstnere, de var — og ikke i nogen anden Egenstaa-else — da kommer de til at faa for os som foregangsmand og Mestre, hvem saa af os naar, og ingen af os endnu har overtruffet. Selv en Journalist som

Hørup, hvis Politik jeg ganske sikkert ikke kan se paa med nogen Slags Sympati, men hvis journalistiske Kunst jeg beundrer, selv han naar ikke højere end G. St. A. Bille, hvor de begge er bedst.

Og om Mand som disse to, Bille og Bloug, gælder det besæden, at de ikke, som vi andre, har haft nogen Tradition at bygge paa — at ingen forudgaaende Udvikling har baaret dem oppe. Dærtimod. Hvad der ligger forud for dem, altsaa før 1848, er, journalistisk set, idel Mørke. Allerede nogle Gange har jeg haft Lejlighed til at nævne for Dem den Forordning af 27. Septbr. 1799 der i næsten et halvt Hundrebaar knugede den danske Presse til Jorden. De Straffe, den sarte for Presseforfølsere i Lovens Forskjand, var barbariske: Dødsstraf, Landsforvisning for Livstid eller et torturet Spand af Kar. Forbedringshus og Fængsel paa Vand og Brød — det var de Trusler, der bestandig svævede over Journalistens, Redaktørens, Bladudgiverens og Bogtrykkerens Hoved. Og Straffene stod ikke blot paa Papiret. P. N. Heiberg, Malthe Bruun, Dampes, G. N. David og Bloug fik at mærke, at de var Virkelighed. At tilraade en Forandring i den bestaaende Regeringsform, at læste eller forhaane Regeringen, at nedbrøde Læren om Guds Tilværelse og den menneskelige Sjæls Udødelighed — alt sammen kostede det Livet, Fædrelandet eller Friheden. Gud bedre den Journalist, der „stumlede med Bitterhed over Regeringen“, han fik simpelthen Vand og Brød. Og anderledes gik det ham heller ikke, hvis han tilfældigvis den „Bæstehed og Uerbødighed“, der ber vises Øvrigheden. — Ja, mine Herre Kolleger, det er virkelig ikke noget, jeg her faar og finder paa af mig selv for at luffe Dem om Dømtene efter Fæsten i Aften.

Men Septembersforordningen af 1799 mærkedes dog isjæfnafønde, at den bestemte, at „alle Aviser, Journaler og periodiske Blade, saavel som enhver Skrift som ej udgør mere end 24 Ael, skal forelægges Politimesteren, før de eller det udbedes offentliges“. Det var Censuren — det var Udelæggelsen. Censur blev den magtfulde Redaktør, den enevaldige Sats, som skippede i Mennesketanter, hat Ibærene isjæl og følelsesløst mejede alt, hvad der spirede og groede. Politimesteren eller hans Repræsentant — i København en af Politiretens Aidesfører — det var Pressens talstøtte, men aarvaagne og stedsparate Bøddel.

Om at skrive om Politik kunde der under disse Forhold ikke være Tale. Næsten til Overflod kom der (18. Oktbr.) 1805 en Plakat som ligesom forbydte de offentlige Tidender at „indføre Angter om almindelige eller offentlige Foranstaltninger“ — med andre Ord: at bringe politiske Efterretninger. Kun de privilegerede Blade (Plakat af 2. Oktober 1810) kunde indeholde saadanne Meddelelser; det blev da Regeringen, der inspirerede eller ligesom dikterede, hvad den vilde have frem. Ved et privilegeret Blad forstod man da indtil 1848 altid et „politisk“ Blad: de privilegerede Blade havde i København deres egen Censur, i Reglen en højstaaende Embedsmand i Udenrigsministeriet.

Det var hele denne imponerende Bygning af Love og Forordninger, Plakater og Restriktioner, som Martzministeriet med et Slag vaskede, da det kom til Koret. Der indførtes fuld og ubegrænset Pressefrihed. Og dermed var Arbejdsbetingelserne til Stede. Nu kan denne Frihed aldrig mere indskrænkes, end siges da taget tilbage. Ethvert Forsøg herpaa vilde være en Forbrydelse mod Nationens Landsliv.

Og Pressen tog da altsaa fat paa det store Arbejde som den offentlige Menings Organ og Værktøid. Meget er indledes for den, meget er ogsaa bristet for den. Daglig føles dens Magt i Aaget. Daglig vinder den frem som Oplysnings og opprester Redskab, Inderens Talsmand, Kulturens hurtige og redbonne Budbringer. Og herligt er derfor ogsaa Journalistens Kald — i bestandig Kontrast med Tidens Stemminger og Brydninger, i stadig Kamp mod de Strømninger, hvis Retning han anser for farlig, med Ret til at tale til de mange og Haab om at stride for det rette! Hans Forsødselse kan det være, at hans Arbejde er et Dagnært, Gæs vækst i Dag og i Morgen tæstes i Dønnen. Han ved, at han glemmes hurtigt, naar han er ude af Aaret, og at han kun er som et eneste Kar i det store paa haade Midler og Maal. Men naar vi ser paa dem som de fremtraende journalistiske Kunstnere, de var — og ikke i nogen anden Egenstaaelse — da kommer de til at faa for os som foregangsmand og Mestre, hvem saa af os naar, og ingen af os endnu har overtruffet. Selv en Journalist som

fac har sagt, at Journalisten er en Ibe paa Marsch som Soldaten i Krigen.

Børnefolen.

Det er godt, at saa mange have taget til Orde i Anledning af Spørgsmaalet om den danske Børnefolen. Vi trænge i højeste Grad til at faa den Sag gennemtaent.

Mine i flere's Dine aabenbart noget skarpe Udtalelser om det utilstrækkelige i vort nærværende Undervisningsvæsen skulde nødtigt mistroste nogen, der er ude af Stand til at stabe sig bedre Viktaar. Den Herre, der storligen kan velsigne det smaa, vil sikkert ogsaa lægge sin fulde Velsignelse ind i al ærlig Stræben med de nærværende Midler paa Stedet, hvor Nøden rejsfaridigger, at man nøjes dermed.

Men lad blot ingen blive fornærmet, fordi det bliver sagt: hvor man evner mere, er dette paa ingen Maade nok! For det er nu virkelig Sandheden, og den skulde vi dog helst taale at høre. I alt, hvad der er skrevet i Anledning af Artiklerne: „Aarsmødet vigtigste Beslutninger“, er der nu en Grundmangel, som gør, at det hidtil skrevne ikke fører os et Skridt videre med Hensyn til Sagens Kærne, og det er, at alle Indføberne bed tale om deres Kærlighed til den dansk-lutheriske Børnefolen, men samtidsig er beherskede af en saadan Haabsløshed, saa man maa forbauses derved. Sagen anses for en komplet Umulighed.

Men saa er der noget galt ved den Kærlighed man mener at nære; thi Kærligheden tror altid med Haab mod Haab, og nøjes ikke med at udsæde i mar: der er jo ingen Ting at gøre! — Lad os faa at vide, hvorfor Sagen er saa umulig, at den berettiger til en saadan Selvopgivelse. I den Henseende var det godt at faa noget større Klarhed, thi indtil da synes det fuldstommen urimeligt at paasta, at en saadan Livsfaag, naar den først er er-tendt, ikke skulde kunne gennemføres i alle vore større samlede Menigheder. Det vilde i saa Fald geraade disse til siden Vre.

At saa Drøftelsen ind paa dette Omraade er Hovedhensigten med nærværende Linier; thi det er til ingen Gavn at strides om det, man har, samtidsig med at forholde paa det stærkeste trænge paa med Krævet om Fremgang til noget bedre.

Et Par af de fremførte Bemærkninger skal jeg dog imødegaa. Naar Pastor Andersen saaledes taler om den fra Grundtvig udgaaende nationale danske Selbovervurdering, da maa jeg gøre opmærksom paa, at dette er at indføre noget i Drøftelsen, som aldeles ikke kommer den foreliggende Sag ved. Thi det at sørge for, at Børnene ikke alene faa lagt en solid Grund med det engelske, men ogsaa med det danske Sprog, er saa langt fra at være Ubrynt for dansk Selbovervurdering, at det meget mere maatte siges at være en ubegræbellig Selvopgivelse, dersom man i Slagter der er den r, i danske saa nær, vilde tilfældigvis Hensigt til den Rod, hvoraf man er ruden. Og det vilde straffe sig fordybt, straffe sig ved en haabløs Fortludring i Slægts Udvikling. „Det er haade ret og slagt at læse et Folk at elske sit eget og være sig selv. Det er det eneste funde Grundlag for Uvokling og Fremskridt“, siger Pastor Andersen; men da er det vist ogsaa bedst at gøre alt, hvad der staar i vor Magt, for at det danske virkelig kan komme til sin naturlige Ret i Børnefolen og vor Ungdom. Den amerikanse Side er derfor ingen Vanførlighed med, lad os derfor have alvorlig Omsorg for den danske.

Det er uheldigt, at Pastor Andersen kritiserer „Missourianerne“ for „det iherdig nationale“ hos dem, og advarer os mod at efterligne dem i dette Stkke, samtidsig med at han paakanner deres Alvor i den kristelige Børnefolens Sag, thi spørg en Gang „Missourianerne“, hvad der bliver tilbage af deres kristelige Børnefolen, dersom det, iherdig nationale“ skulde borttaeres af deres Stolebæsten! —

Endnu et maa jeg berøre, inden jeg slutter, og det er Mr. Vedens Bemarkning om, at man ved en saadan regulær dansk-lutherisk Børnefolen vilde lægge sig ud med Øvrigheden. Hvorledes skulde det vel gaa til? Øvrigheden har, fordi den paa Grund af den reformerte Kirkes mangfoldige Sættspaltning ikke kunde gøre andet, maattet tage „Religionsundervisningen bort fra Stolen. Mon vi skal antage, at den er gaet med Glæde til dette Skridt? Sikkeri ikke! Men da bør vi heller ikke mene, at det vilde være „at lægge sig ud“ med den, dersom vi selv tog os af den Sag. At vi lægge Vægt paa det danske Sprog i den samme Forbindelse, og mene at

det kan fremme Guds Riges Befæstelse i det dansk-ameritanste Folk, kan den lige saa lidt have noget imod, naar det amerikanste derved ikke for-sømmes.

Men skulde Øvrigheden imod at Er-faring og Forventning misbillige en saadan Børnefolen, da er vi dog allige-vel i vor fulde gode Ret til dette at vilde holde et dansk-lutherisk Børnefolens, thi der er ikke blot Ord i Skriften om at adlyde Øvrigheden, men der er ogsaa et Ord om „at adlyde Gud mere end Mennesker“ og det at lægge hele Kærlighedens Kraft ind i Arbejdet for vor egen national-konfessionelle Børnefolen, fordi vi er tænde Forpligtelsen til at have Omsorg for vore egne, det er at lyde Gud i dette Stkke.

H. O. Frimodt-Møller.

En flint Mand.

Vi holdt ved en lille Station. Toget var næsten pakkende fuldt. Ibladet de faa, der kom ind, var en gammel, højet Kone med en noget tung Kurv paa Armen. Da hun kom inden for Rupeøren, saa hun sig om efter Plads. Der var noget fornt, med et Anstrøg af Bitterhed over hende. Det var som, hun vilde sige: „Plads! det tænkte jeg! hvorfor skulde der være Plads til mig her, mer end alle andre Steder i den vide Verden!“ Men saa kom der noget raabte over hende: Plads — hun skulde jo dog have Plads et Sted; her kunde hun da ikke staa.

En Mand, som sad midt i Rupeen, rejste sig. Hvor han fulder i Gangen. Sine gode 6 Fod, med brede Skuldre og Haender saa store, at man nødtig under altsor kritiske Forhold, vilde falde i de Haender. Han gaar hen til den gamle Kone, tager Kurven paa den ene Arm og gamle Mo'r ved den anden og faar hende andragt paa sin egen Plads. Kurven, som den gamle havde svært ved at slippe, blev andragt nedden under bag Sædet. Manden satte sig paa en Stolarm. Alt gik saa stille. Nu sidder gamle Mutter og ved ikke rigtig hvorban hun skal føle. Hvor skal hun gøre af Haenderne, som altid har not at holde paa. Ikke en Gang Kurven har Brug for dem. Saa er der ikke andet at gøre, end at staa sig til Ro, have det godt et Øjeblik. Ja, hvorfor ikke prøve dette. Hun læner sig tilbage, i en mæggelig Stilling, saa selv den trumme Kug reitter sig lidt og føler godt, ved at indtage sin Ungdoms Stilling.

Men hun bliver ikke i Ro ret længe; thi se, hvor der breder sig noget saa uinkteligt over hendes Ansigt — det trækker mer og mer sammen. Det hele staar som i et Strig, et Raabaad. Ingen Bevægelse i det Ydre. Kun et Par dybe Sut, saa git det ober. Var det et farligt Sted paa Mindes Vej, hun passerede ober, not en Gang? — Men nu faar hun travlt med at — pnytte sig. Det er halvt i Drømme, men Haenderne kan det alt næsten uden Ordre, af gammel, gammel Vane. De forvildede Haar jages pent ind til Hjoften, Hatten rettes, Ørmerne berstes med tvitte, raske Strøg af den magre Haand. Der glimter svage Smil blandet med lidt Kofstetari ober det gamle Ansigt. Hvem pnytter hun sig for? Ved det ikke, men det saa ud, som om hun havde Møde med en Drøm langt, langt tilbage, hvor der var noget at pnytte sig for.

Den store Mand er atter i Arbejde. Det er et lille Barn, han mader med Smaafrugt, hvor Stenene skal pilles fra. Det ser ud, som en Krage, der mader en Smaakeunge. Saa læfter han den lille og til Rupeens Vest. Vi angtes for de store Haender, der den lille fine Stabning; men det gaar. Den lille rykter ham i Stægget og sættes ned ved sin Moder.

Der sidder en gammel Mand. Det er hen imod Aften, og det begynder at trækte solt ind ad det aabne Vindue. Den store Mand ser det, luffer Vinduet, hjælper den gamle hans Overfrakte paa, sætter sig og giver den gamle en lille Samtale. Den gamle bliver helt livlig. Og da den store Mand rejser sig og gaar, ser den gamle efter ham, og siger ganske sikkert ved sig selv: „Det kan man sige, er en flint Mand. Na jo, man møder alligevel afbillige gode Mennesker.“ Der er sammen Varme i den gamle, saa det lyser ober ham.

Den store Mand er stadig paa Færde, men ganske stille. Af og til gaar han ind i de andre Rupeer. Jeg har en Mistanke om, at han, om ikke just bevidst, følger Arbejde paa disse Udslugter. Hvad kan dog en saadan ikke udrette, før han naar Vejende, jeg mener den sidste Naende.

Na, Verden, Verden, som er saa stolt af alle dine „ismer“ og mest stolt af din Egoisme, fordi den har mer

eller mindre Del i alle de andre. Hvad tror du, der blev af dig og alle dine ismer, naar du blev fuld af den Slags store Mand. Ja, tænk dig om, tror du ikke, du blev utendelig daade for „udenforstaaende“ og dig selv. Mener du ikke, du snart kom til at sngne paa det sidste Vers? Ganske sikkert vilde du snart gaa af Lave, ikke staa længe — det vilde snart være forbi med dig — i den Stikfæst, du nu har. Men du føler dig tryk ved at vide, at Egoismen, i det hele store, skal not holde dig ud.

Og dog var der en eneste, som Egoismen aldrig fik mindste Tag i. Han bovede at plante Hengivelsens Selvopoffrelse rundt i Verdens egoistiske Hjerte for at faa det hele i Lave, først forinden, saa foruden. For denne Plantings Sted skulde Verden den Dag i Dag. Menneskebarn! Hg om denne Plantning med Smil og Tænder, Ven, Sang og Arbejde, at Verden dog maa komme i Lave. Den store Verden — ja men ogsaa de smaa Verden rundt om i den store.

Ar Anker.

Præstemøde.

Om Gud vil, afholdes Præstemøde i Blair, Nebr., den 3., 4. og 5. September d. A.

Mødet begynder Tirsdag Formiddag kl. 10 paa Trinitatis Seminarium. Følgende Emner havest til Drøftelse:

1. Omvendelsens Plads i den kristne Forlyndelse, indledet af Præsterne P. S. Big og Harald Jensen.
2. Præstens farlige Fristelser, indledet af Præsterne P. J. Østergaard og Ar. Anker.
3. Trostbedelsens Stilling til Daaben, indledet af Præsterne A. M. Andersen og J. Petersen.

Alle Præster af den forenede Kirke ere hjerdelig velkomne, men kun for Præster af begge Kærlige i Iowa og Nebr. lignes Rejsudgifterne.

Herren velsigne Mødet for os.
Paa Kom. Vegne,
G u d m u n d G r i l l,
S e t.

Vih. V. d.

Erindringer fra mit Liv.

Godt indb. \$1.00.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.

Den trofaste Forfatter.

Vetragninger til hver Dag i Naaneden af
J. N. Macdon,
Dr. theol., forbes Præs i Østogom.
3 Udgave, med et aabenlyst Forord af
W. B. B. B.
Indbunden 20 Cts.

Menneskets Hjerte-Spejl.

54 Sider. Indbunden 20c.

Sol lange.

100 bibelske Digte, Aab og aandedige
Sange af
Chr. Richards.
Smukt indb. 80c 3 finere Bind \$1.00.

Vejen til Fred.

En passende Julegave.
Tenne, en af R. B. P. adens mest be-tendte 7 ager, i smukt Bind, 104 Sider er en meget lærdommen Julepræsent.
Stent den til din Ven.
Pris kun 40c.

Hyrden og Lammel.

En lille Bog for Børn.
Kæret C. S. Stounberg,
3 Omflag 12 Cts.

100 Fortællinger.

Af Pastor Mathiesen.
Pris smukt indbunden 70 Cts.

Salmebog for Søndagskolen.

med Tillæg. Indb. 25c

Hyrdedrengen.

30 Sider. 3 Omflag 10 Cents.

ABC med Billeder.

64 Sider. Indb. 20c.

Perlex.

Samlede af Sigurd Anker.
Indhold: Gud og Religionen. — Vind og Kæmpe. — Vandene. — Uvinden. — Nymmet og Vædrene. — Sænskab og Kærlighed. — Naturen og Uansin. — Tiden og Evigheden.
140 Sider. Smukt indb. 60 Cts.

Frelst ved en Salme.

Af Christiane Petersen.
46 Sider. 3 Omflag 15c.

Danish Luth. Publ. House,
Blair, Nebr.